



ת"פ 59962/05/17 - מדינת ישראל נגד ראובן ברזילי, מאיר סויסה

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 59962-05-17 מדינת ישראל נ' ברזילי ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם מדינת ישראל
ע"י ב"כ מתמחה שקד כהן נגד	המאשימה
1.ראובן ברזילי 2.מאיר סויסה	
ע"י ב"כ עו"ד ברגר	הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות כמפורט להלן:

הנאשם 1 - עבירת איום, עבירה לפי **סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**") וכן עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי **סעיף 380 בנסיבות 382(א) לחוק**.

הנאשם 2 - עבירת סיוע לתקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי **סעיפים 380+31 בנסיבות 382(א) לחוק**.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 17/02/16 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים ובנו הקטין של נאשם 1 לחנותו של המתלון.

הנאשמים נכנסו לחנות, בעוד נאשם 1 מתקדם לעבר דלפק לידו עמד המתלון, ואילו נאשם 2 שמר על דלת החנות ומנע כניסת אנשים למקום.

באותן הנסיבות, תקף הנאשם 1 את המתלון בכך שהכה בו מכת אגרוף לעינו השמאלית, וכן הכה בו במכות אגרוף בפניו ובצלעות.

כתוצאה מהמתואר, נגרמו למתלון חבלות בדמות המטומה ושריטה בעינו.

מיד ובהמשך, איים הנאשם 1 על המתלון בכך שאמר לו "תסתכל על הבן שלי, תבקש ממנו סליחה, עוד פעם אחת



שאתה מסתכל אליו אני אפגע בך".

הסדר הטיעון

3. ביום 05/11/19 הוצג הסדר ולפיו הודו הנאשמים בכתב האישום המתוקן, הורשעו ונשלחו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינם.

במעמד דיון זה הצהירה המאשימה כי בנוגע לנאשם 1 היא עומדת על הרשעתו ושליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח. עם זאת, בעניינו של נאשם 2 הצהירה כי עומדת על הרשעה, אך כי לאחר קבלת תסקיר, ככל שיהא חיובי, תיבחן פעם נוספת העמדה.

תסקיר שירות המבחן

נאשם 1 -

4. מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 41, נשוי ואב לשמונה ילדים, מנהל אורח חיים חרדי, בעל הכשרה מקצועית בתחום הנהלת החשבונות, ועובד מזה כשמונה שנים במקום עבודה קבוע. בנוסף, עוסק בפעילות התנדבות בקהילה.

לטענתו, הרקע לביצוע העבירה היא התנהלות המתלונן אל מול אחד מילדיו, ילד בעל קשיים אישיים. הנאשם לקח אחריות מלאה לחלקו בביצוע העבירה.

שירות המבחן התרשם מאדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, שהפיק לקח מהתנהלותו, ושההליך המשפטי היה מרתיע ומציב גבולות בעבורו.

עוד התרשם שירות המבחן מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירות.

משכך, המליץ להסתפק בענישה בדמות מאסר על תנאי, פיצוי ושל"צ.

נאשם 2-

5. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 32, נשוי ואב לשלושה ילדים, מנהל אורח חיים חרדי. סיים 12 שנות לימוד במוסדות חרדיים והתנדב לשירות לאומי מלא. כיום, ומזה כשמונה שנים עובד במקום עבודה קבוע. כמו כן, עוסק בפעילות התנדבות בקהילה.

הנאשם לקח אחריות על חלקו בביצוע העבירה, ביטא צער וחרטה על מעשיו והשלכותיהם על המתלונן. שירות המבחן התרשם מרמת סיכון נמוכה לביצוע עבירה דומה בעתיד ומסיכי טוב לשיקום.



שירות המבחן, על אף שלא הוצגה בפניו אינדקציה לפגיעה קונקרטית בעתידו של הנאשם, המליץ להימנע מהרשעתו, וזאת בשל העדר עבר, התייחסותו לעבירה, הערכת הסיכון הנמוכה והחשש מפגיעה אפשרית באפשרויות תעסוקה ו/או לימוד עתידיים.

עוד המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם פיצוי ושל"צ.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על נאשם 1 מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית, ועל נאשם 2 מאסר מותנה וענישה נלווית.

בטיעוניה הפנתה לחומרת העבירות, לפגיעה במתלון, כעולה מעובדות כתב האישום ותצהיר נפגע העבירה שהוגש.

7. מתצהיר נפגע עבירה שהוגש (ת/1) עולה כי קורבן העבירה סבל נזק פיזי שהתבטא בכאב ונפיחות בפניו, ואף נזק נפשי שכלל פחדים וחרדות שהובילו לכך שהפסיק לעבוד באופן מסודר, לירידה ברמת ההכנסה, ואף מעבר דירה לעיר אחרת בשל החשש מפני תוקפיו.

8. ב"כ הנאשמים עתר לאמץ המלצות התסקיר.

בטיעוניה הפנה ללקיחת האחריות מצד הנאשמים, להתנהלותם הנורמטיבית, להעדר עבר, לרקע לביצוע העבירה, לחלוף הזמן, ולהתרשמות שירות המבחן מהנאשמים וההמלצות בעניינם.

לעניין נאשם 2 אף ציין כי מדובר בנאשם צעיר אשר ביקש להתחיל בלימודי הוראה, אך לא עשה כן בשל ההליך המשפטי המתנהל כנגדו.

הנאשם 1 לקח אחריות על מעשיו במועד הדיון ותיאר את הרקע לביצוע העבירה.

דין והכרעה

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. **הערך החברתי** אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירה הוא השמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו של האדם.



בתי המשפט הביעו דעתם לא אחת בדבר הצורך להילחם בתופעת האלימות על ידי הטלת עונשים מרתיעים וממשיים, כך למשל בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל נאמר:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

11. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא משמעותית, זאת בשים לב לתקיפה החמורה שבוצעה על ידי נאשם 1 תוך שנאשם 2 חוסם כניסת אחרים לחנות, כמו גם מקום ביצוע העבירה, במקום עבודתו של המתלונן והחבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מהתקיפה.

12. באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לכך שהאירוע החל לאחר תלונת בנו של הנאשם 1 באשר לאופן התנהגות המתלונן כלפיו, כמו גם נתוני המיוחדים של קטין זה. עוד נתתי דעתי לשוני בין חלקו של הנאשם 1 באירוע לחלקו של נאשם 2 באירוע זה, וכן לעובדה כי הנאשם 1 אף איים על המתלונן במהלך האירוע.

13. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירה המושלמת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

1. ברע"פ 4849/14 **בזזא יזזא נ' מדינת ישראל (13/07/14)** דחה בית המשפט העליון ערעורו של נאשם על עונש מאסר בן 8 חודשים שהוטל עליו בגין תקיפת מאבטח במועדון, בצוותא עם אחר, אשר גרמה לחבלות בדמות שפשופים במצחו ובכף ידו וכן שריטות בפניו.

2. ברע"פ 4883/12 **הררי נ' מדינת ישראל (28/06/12)** הורשע נאשם בעבירה תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא וכן בעבירת הפרת הוראה חוקית. הנאשם ואחרים ניסו לעצור מונית, משעצר להם המתלונן וסירב לקחת אותם עימו, חסמו הנאשם והאחרים את נתיבו והחלו להכותו, והנאשם אף זרק לעברו אבן שפגעה ברגלו. בעקבות האירוע נגרמו למתלונן חבלות בירכו ובכתפו. בית משפט קמא גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, וזאת נוכח גילו הצעיר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו והשית עליו 12 חודשי מאסר, בקשת רשות ערעור נדחתה.

3. ברע"פ 3622/11 **ישראל נ' מדינת ישראל (27/05/11)** הורשעו נאשמים בעבירת תקיפה בצוותא הגורמת חבלה של ממש. הנאשמים, אב ובנו, הגיעו לתחנת דלק צפרו למתלונן שניקה את שמשת רכבו, תוך שהם מדברים אליו בבטות ויוצאים מהרכב. המתלונן שביקש להימנע מהעימות עזב את המקום בנסיעה, הנאשמים נסעו אחריו, חסמו את דרכו, התנפלו עליו והיכו אותו. במקרה זה היו הנאשמים נעדרי עבר פלילי, ומעת ביצוע העבירה חלפו 5 שנים. הנאשמים נידונו ל-3 חודשי עבודות שירות. ערעוריהם בבית משפט מחוזי ועליון נדחו, תוך שערכאות הערעור ציינו כי עונשם נוטה לקולא.

14. לאור האמור, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** לעבירה המושלמת נע ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות



שירות ועד לשנת מאסר בפועל.

15. באשר לעבירת הסיוע, כידוע, עונשו של המסייע איננו נגזר אוטומטית כמחצית מעונש המבצע העיקרי, ויש לבחון מהות וטיב הסיוע. במקרה דנן נאשם 2 הגיע עם נאשם 1 לאירוע, סגר את הדלת על מנת למנוע הגעה של זרים למקום בזמן ביצוע העבירה, וכך נהג לאורך כל האירוע.

משכך, ניתן לקבוע כי חלקו איננו מבוטל כלל, אם כי אינני מתעלמת מהעובדה שנאשם זה לא פעל באופן אלים כלפי המתלונן.

ראו: ע"פ 5092/15 אבו חמדה נ' מדינת ישראל (08/02/16).

16. לפיכך, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** בעניינו של נאשם 2 נע ממאסר מותנה ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם

17. כידוע, במסגרת **תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין**, קבע המחוקק כי ניתן לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם במקרה בו הוכח **"כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם..."**

18. במקרה דנן שוכנעתי כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1.

כאמור, בעניינו של נאשם 1 קבעתי מתחם עונש הולם הנע בין מאסר שרופה בעבודות שירות לשנת מאסר בפועל.

אף על פי כן, אני סבורה כי בעניינו של נאשם זה ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד ענישה נלווית, אף מבלי להטיל ענישה בדמות מאסר בעבודות שירות, שכן שוכנעתי כי הונחה בפניי תשתית מספקת להוכחה כי הנאשם השתקם.

ראשית, מדובר בנאשם כבן 41, נשוי ואב למשפחה המנהל אורח חיים נורמטיבי, שאירוע זה בחייו הוא אירוע חריג ביותר, דבר הנלמד הן מעברו הפלילי הנקי והן מהתייחסותו לעבירה.

כמו כן, כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי חלקי, משולב באופן תקין במסגרת תעסוקתית מזה מספר שנים ואף עוסק בפעילות התנדבותית בקהילה.

לא זו אף זו, במהלך הקשר עם שירות המבחן לקח אחריות מלאה על מעשיו, גילה מודעות לחלקים שהובילו אותו לביצוע העבירה והבהיר כיצד כיום מפעיל שיקול דעת נרחב יותר.

לא ניתן להתעלם אף מהערכת הסיכון הנמוכה להישנות עבירות מצדו. דבר שהוכח בעברו הפלילי הנקי, ואף בחלוף למעלה משלוש שנים מיום האירוע.



כשאלה פני הדברים אני סבורה כי חומרת המעשה ותוצאותיו, כפי שהן באות לידי ביטוי בעובדות כתב האישום ובמסמך **ת1**, אינם מאפשרים לשקול ביטול הרשעתו בדין, אך מצדיקים הימנעות משליחתו למאסר, ולו אף בעבודות שירות.

19. בעניינו של נאשם 2, כלל ידוע הוא כי מבצע עבירה יורשע במיוחד לו. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית ע"י מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים בהם אין יחס סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה, לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעה יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו לבטל הרשעת נאשם בדין.

בע"פ **2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (פ"ד נב(3) 337 (1997))** נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

20. במקרה שבפני שוכנעתי כי הנאשם איננו עומד בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

סוג העבירה ונסיבות ביצועה - אמנם עסקינן במי שסייע לביצוע העבירה ולא היה פעיל באקט האיום והתקיפה כלפי המתלונן, אך עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שלאורך כל האירוע מנע הנאשם 2 כניסות זרים למקום, ובכך אפשר לנאשם 1 לפעול באופן כה אלים כלפי המתלונן. עוד לא ניתן להתעלם מהחבלות הרבות שנגרמו למתלונן.

כשאלה פני הדברים, רק אם היה מוכח נזק קונקרטי וודאי, ניתן היה לשקול ביטול ההרשעה, זאת אף בשים לב להתרשמות החיובית של שירות המבחן מנאשם 2.

כידוע, על ההגנה להוכיח טענה לפגיעה בשיקום ובתעסוקה, ולא כל טענה ערטילאית יש בה כדי להתקבל.

במקרה דנן, מעבר לאמירות כלליות הנוגעות לגילו של הנאשם, ניהול אורח חיים נורמטיבי, לקיחת אחריות וטענה כי רצה להירשם ללימודים אך לא עשה כן - לא הוצגה תשתית ראייתית כלשהי לפגיעה בעתידו, ומשך לא ניתן לומר כי קיים נזק קונקרטי שיש בו כדי להוביל לבחינת אפשרות ביטול הרשעתו של נאשם 2 בדין.

עם זאת, לאור גילו של הנאשם, העדר עבר, לקיחת אחריות, תפקודו התקין בחברה והתרשמות שירות המבחן מסיכון נמוך להישנות עבירות, שוכנעתי כי ניתן להסתפק בענישה ברף התחתון של המתחם.

21. סוף דבר אני גוזרת דינם של הנאשמים לעונשים כדלקמן:

נאשם 1:



א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור שוב עבירה לפי סעיף 382 ו/או 379, ו/או 380 לחוק העונשין או סיוע ו/או ניסיון או שידול לביצוע עבירה.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. הנאשם ישלם פיצוי בסך 4,000 ₪ למתלונן.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪ שלא יעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה לפי סעיף 192 ו/או 382 ו/או 380 לחוק העונשין או סיוע ו/או ניסיון או שידול לביצוע עבירה.

ה. הנאשם יבצע 100 שעות של"צ במשך שנה מהיום.

שירות המבחן יגיש תכנית של"צ לבית המשפט תוך 30 ימים מהיום ואשר אותה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

בית המשפט מבהיר לנאשם סמכותו להפקיע צו השל"צ.

נאשם 2:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה לפי סעיף 380 ו/או 379 ו/או 382 לחוק העונשין או סיוע ו/או ניסיון או שידול לביצוע עבירה.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪ שלא יעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה לפי סעיף 382 ו/או 380 ו/או 379 לחוק העונשין או סיוע ו/או ניסיון או שידול לביצוע עבירה.

ג. הנאשם ישלם פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלונן.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

זכות ערעור כחוק.



ניתן היום, י' סיוון תשע"ט, 13 יוני 2019, במעמד הצדדים.